

νά την ονομάσουμε; Κλεμεντίνη; Γυλβέρτη; Ματθίλδη;... &!... &!... Ως τη βαπτίσουμε Ματθίλδη την καίμενη τη φίλη μου. Δεν σου φαίνεται κάπως περίεργο που της δίνω τ' όνομά μου; "Ας έινε!... "Έλεγα λοιπόν, ότι όλες ή υποψίες κ' ή ντροπές της Ματθίλδης (μοιχάζεται, μά την αλήθεια, να γελάσω ονομάζοντάς την έτσι), έξοισαν σιγά-σιγά από την ψυχή της, όταν αναπάντεχα μία ήμερα ό καλύτερης της καθηγήτης των μαθηματικών στο Λύκειο, ένας άμορφος νέος ως τριάντα χρόνων, εκτιμώντας τη νομοσύνη της, την σεμνότητά της, την άσχημη καλλονή της —ήταν πραγματικά τ' όμορφότερο κορίτσι του τόπου— τη ζήτησε από τη θεία της να την παντρευτεί.

» Η Ματθίλδη (έτσι δεν είπαμε να τη λέμε;) μόλις άκουσε από τη θεία της την πρόταση του καθηγητή, έμεινε ζεφαινωμένη. Δεν ήθελε με κανένα τρόπο να δεχτεί ένα τέτοιο πράγμα. Πώς θα του φανέρονε μία ήμερα τόο μεγάλο της μυστικό; "Α, όχι!... Προτιμούσε χιλίες φορές να πελάνη άνταναρη ή να κλειστεί σ' ένα μοναστήρι, παρά να ρεζιλευτεί σ' έναν άνδρα, του οποίου καλά-καλά δεν ήξερε τίς κοινωνικές αντιλήψεις κ' ούτε ποιά έκτίμησι θα σχημάτιζε γι' αυτή, όταν θάκουγε τό μυστικό της, που άναγκαστικά άφαιλε να του έξομολογηθεί από του γάμου της...

» Όταν όμως άκουσε τίς πολυπειρές συμβουλές της θείας της, ή φίλη μου ληρημόνησε διότιέτα τό παρελθόν της και δέχτηκε ν' άρραβωνιαστή τον καθηγητή...

» Ω... πόσες φορές, όταν έμεναν μόνοι τους οι δύο άρραβωνιασμένοι, σκέφτηκε ή φίλη μου να του έξομολογήσει τό μυστικό της!... Πάντοτε όμως έχανε τό θάρρος της, σάστισε, άναθε τό πρόσωπό της από τη ντροπή της και τότε άποφάσισε να κρύψει τό παρελθόν της, έξαπατώντας έτσι τον άνθροπο εκείνο, που ή Μοίρα της έστειλε για να ένωθεί παντοεινά μαζί του. Αύτη, άλλωστε ήταν κ' ή συμβουλή της θείας της...

» Μά ή φίλη μου δεν μπόρεσε να κρατήσει ως τό τέλος τό μυστικό της, και τό προηγουμένο βράδυ της ήμερας του γάμου έξομολογήθηκε στον άρραβωνιαστικό της τό φοβερό της άμάρτημα. "Εκείνος, μόλις τ' άκουσε, την έσορωξε περιφρονητικά από κοντά του, άρπαξε τό καπέλλο του κ' έφυγε. Την άλλη μέρα είχε κιάλια έξαφανισθεί από τό χωριό...

— Και τώρα ή τελευταία πράξι —είπε ή Λουκιανή χαμογελώντας. Σίγουρα ή πράξι αυτή θάναυ πολύ ένδιαφέρουσα, γιατί θα περιέχει και τό διδακτικό της επίλογο. "Αλλά, για σπάσου!... Μου έπιτρέπεις να συνεχίσω εγώ την ιστορία σου;

"Η Ματθίλδη γύρισε και κούταξε τη φίλη της, στο πρόσωπο της οποίας ζογραφιζόταν τώρα ένα χαμόγελο πηχρίας.

— Γιατί όχι, της άπάντησε. "Εμπρός έξομολούθησε. Βλέπεις που σου έλεγα, ότι ή ιστορία μου θα σέ παρηγορούσε. Δεν εν' αλήθεια;

— "Έχεις δίκιο, άπάντησε ή Λουκιανή. Λοιπόν, πέρασαν από τότε κάμποσα χρόνια, στο διάστημα των οποίων ή φίλη σου ή Ματθίλδη δεν έσκέφτηκε να ξαναγαπήσει κανένα. Τέλος, βρέθηκε κάποιος που τη συγκίνησε και τη ζήτησε να την παντρευτεί. "Η Ματθίλδη δέχτηκε την πρότασή του, μά τη φορά αυτή όμως, έχοντας εν' όψη της τό πικρό διάδωμά του καθηγητή, δεν έξομολογήθηκε στον κοινούργιο άρραβωνιαστικό της τίποτε από τό παρελθόν της. "Έγινε ό γάμος τους και τώρα ή Ματθίλδη ζη έντυχισμένη με τον άντροπώνη της και με τό χαριστικόμο πιεστέκο της... "Εμάντεκα καλά;

— Πολύ σωστά, αγαπημένη μου. Δυστυχώς έτσι εννε ό κόσμος. "Η ζωή με δίδαξε, ότι ό άνδρας θέλει πάντα ν' άπατάται! "Όταν έπιμένεις να του άνδειξεις πώς τό άπίστεο εννε πραγματικά άσπφο κ' όχι μ α π φ ο κ', όπως εκείνος θέλει να τό βλέπει, όχι μονάχα μεταποινεis, αλλά κ' άπατάς τη δυστυχία του, την άποτροφή του, τό μίσος του.

» Για να έξομολογήσεις λοιπόν και σ' την έντυχία σου, ληρημόνος διωσολόγουν τό παρελθόν σου, δάλλουν με θάρρος κ' όταν θάρρη ή κατάλληλη στιγμή, μη θελήσης ποτέ ν' άποδείξεις πώς ό μπροστίνος εννε χροσάφι!...

JACOMO COSTANTINI

Η ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ ΤΩΝ ΡΟΛΟΓΙΩΝ

Τά πρώτα όρολόγια ήσαν τά ήλεκτά, τά όποία χρησιμοποιήθηκαν από τους αρχαίους. Στα 801 μ.Χ. οι "Αραβες έφεύρουν τά ήχητικά όρολόγια, τά όποία τελειοποιήθηκαν άργότερα από τους Ρωμαίους. Οι όροδείκτες χρονολογούνται από του 1540. Τά όρολόγια της τούτης έφευρεθήσαν στα 1477 και εισήχθησαν κατά πρώτον στην "Αγγλία και στη Γερμανία, γενική δέ χρήση των άρχισε να γίνεται από του 1680.

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΜΟΥΣΟΥΡΓΩΝ

Ο ΣΟΠΕΝ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ

"Ο περίφημος και ποιητικώτατος μουσουργός Φρειδερίκος Σοπέν, ήταν γυός ενός καθηγητού της γαλλικής και είχε μητέρα Πολωνίδα. "Ο πατέρας του Σοπέν, επειδή δεν έπαροχούσε στη συντήρησή τους ό φτωχικός μισθός του, διατηρούσε και οικότροφείο, ή μητέρα του δέ ήταν αυτός ήταν άκάμα μικρός, έπαιξε πιάνο για να διασκεδάσει τους οικότροφους.

Συνγά ό μικρός καλλιτέχνης, άκούγοντας τη μητέρα του να παίζει, καταλαμβάνεται από συγκίνηση και ξεστούσε σε λυγμούς. Οι γονείς του όμως παρεξηγούσαν τις εκδηλώσεις του αυτές και νόμιζαν ότι τό παιδί τους άποστρεφόταν τη μουσική.

"Αλλά μία νύχτα ό Φρειδερίκος κατέβηκε κρυφά άπ' τό κρεβάτι του, μπήκε στην αίθουσα που ήταν τό πιάνο και έπαιξε με τά μικροσκοπικά δάχτυλά του μερικές πρωτότυπες μελωδίες. "Η μητέρα του ζήτησε, τίς άκουσε και μόλις τότε άντελήφθη την καλλιτεχνική του ιδιοφυία.

Στά 1837 ό Σοπέν βρισκόταν στο Παρίσι. Μιά φθινοπωρινή βραδεία ήταν πολύ μελαγχολικός και στενοχωρημένος. Μην έχοντας τί άλλο να κάνει, τράβηξε για τό σπίτι μιας άριστοκράτιδος γνωριμού του, της κομίσσης Κροσσόβουας.

"Εκεί βρήκε κ' άλλους προσκαλεσμένους και παρελήθη να παίζει κάτι στο πιάνο. "Ο μουσουργός έδέχτηκε και με άσυνήθητη όρεξι έξετέλεσε άρκετά κομμάτια, ξένα και δικά του, τά όποία καταμάγεψαν τον άξροατήριό του.

"Όταν έτελείωσε τό παιξιμό του, ό όνομαστός συνθέτης Λιστ, που παρευρισκόταν κ' αυτός στην έσπερίδα, τον πλησίασε και του σύστησε μία κυρία με μεγάλα κατάμαυρα μάτια που άπέπνεσε ένα βαθύ άρωμα βιόλιας, τό άρωμα που έγούτησε τον Σοπέν. "Ηταν ή Γεωργία Σάνδη, κάτι παραπάνω τότε από τριάντα χρόνια.

"Ο Σοπέν την έβλεπε για πρώτη φορά. Μά και προτού τη γνωρίσει, δεν έτρεφε καμιά έκτίμησι για τό έργο της. Συνήθισε μάλιστα να λέη, ότι δεν μπορούσε να καταλάβη πώς ήταν δυνατόν τά έργα της να γράφονται από μία γυναίκα.

Τό βράδυ όμως εκείνο, ή γνωριμία του με την ίδια την συγγραφέα τον έκαμε να αλλάξει άμέσως γνώμη. "Η Σάνδη τον κατέκτησε άμέσως, τον κατεγούτησε και την άλλη μέρα κιάλια δέχτηκε στο σπίτι της την έπίσκεψή του.

"Η έπισκέψεις του Σοπέν έγιναν άργότερα πιο συχνές και κατέληξαν στη σύναψη έρωτικών σχέσεων. "Αλλά ή σχέσεις αυτές δεν έθήρσαν σέ καλό του έρωτευμένου καλλιτέχνη.

"Ο Σοπέν ήταν πάντα φιλάσθενος και νευρασθενικός. "Ένα χρόνο όμως μετά τη γνωριμία του με τη Σάνδη, ή ύγεια του κλονίστηκε περισσότερο κ' άναγκάστηκε να πάρη την αγαπημένη του και να πάη μαζί της για άλλαγή κλιματία σέ μία από τίς νήσους Βαλεαρίδες.

Φαίνεται όμως, ότι ή Σάνδη είχε κωραστή κιάλια από τον έρωτά του. "Ένας χρόνος αγάτης ήταν πολύ μεγάλο διάστημα για μία γυναίκα που ντινόταν σάν άνδρας και έπιτηδευόταν άνδρικά ύφος στα ρουάντά της.

Δεν της ήταν όμως και τόσο εύκολο να ξεφορτωθή τον άρρωστο φίλο της. "Εξοκουλούθησε λοιπόν να κατοική μισθό του και πάντοτε μάλιστα του δάνειζε και χρήματα, γιατί κέρδιζε άρκετά, ενώ ό Σοπέν δεν ένδιαφερόταν παρα για τό τραγούδι του.

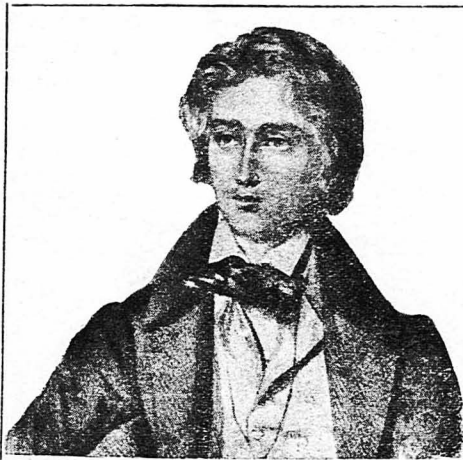
"Η αγάπη όμως της Σάνδη έξέθιθανε τελείως με τον καιρό και μία μέρα έγκατέλειψε έρημο και άπαρηγόρητο τον έτοιμηθάνατο μουσουργό, χωρίς πόρους και χωρίς έλπίδες ζωής.

Κατά την τραγική και κρίσιμη αυτή περίοδο, ό Σοπέν βρήκε μίαν άλλη άφοσιωμένη φίλη, την "Ιωάννα Στέργλνκ, που κατήγετο από τή Σκωτία. "Η "Ιωάννα αγαπούσε παθητικά τον Σοπέν πούν από πολλά χρόνια, άλλ' αυτός δεν της έδινε καμιά σημασία, γιατί ήταν άσχημη και δειλή.

"Η "Ιωάννα, ξεροντας τά άνθη της προτιμήσεως του άρρώστου, του προμήθευε διαρκώς διόλκιμα πιουκέτα από βιόλιας, κάποτε μάλιστα του δάνεισε και 20 γιλ. φρόντα. Μολαταύτα, ό Σοπέν δεν αίσθάνθηκε ποτέ έρωτα για τη γυναίκα αυτή.

"Για να ύπολογίσω μία γυναίκα στα σοσάρα, έγραφε στο "Ημερολόγιό του, πρέπει να με κάνει να τρέμο με ένα βέμμα των βαθειών και μεγάλων της ματιών...

Παρ' όλη όμως την άδιαφορία του καλλιτέχνη, ή "Ιωάννα Στέργλνκ του έμεινε πιστή και άφοσιωμένη και μία μελαγχολική βραδεία του φθινοπώρου, ό Σοπέν πέθανε στην άγκαλιά της, άκούγοντας την κώμησα Πατόζκα να τραγουδάει μία παθητική μελωδία, που τόσο τον μεθύσε...

"Ο μουσουργός Σοπέν.